

VARIATIONS OVER VARIATIONS

ALFRED JANSON
JAN ERIK MIKALSEN

KNUT VAAGE
MAJA S. K. RATKJE

STORE STUDIO

NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA
MIGUEL HARTH-BEDOYA
TINE THING HELSETH, TRUMPET

ALFRED JANSON
1 VARIATIONS OVER VARIATIONS
OVER A NORWEGIAN FOLK TUNE 20:16
TINE THING HELSETH, TRUMPET

JAN ERIK MIKALSEN
2-4 SONGR FOR ORCHESTRA 22:36
2 I MOVEMENT 07:01
3 II MOVEMENT 08:22
4 III MOVEMENT 07:13

KNUT VAAGE
5 MYLDER 11:39

MAJA S. K. RATKJE
6 PARAGRAF 112 06:24

NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA
MIGUEL HARTH-BEDOYA

Quotations and counterpoints

BY HILD BORCHGREVINK

In spite of Norway having had symphony orchestras for as long as the symphony has existed, a catalogue of Norwegian orchestral works could be rather easily summarised. Perhaps both social structures and a rich folk music tradition contributed to Edvard Grieg and his contemporaries writing miniatures, rhapsodies and stage music more often than they tackled larger symphonic architecture.

But the repertoire is growing. Three of the works on this recording were written in the same year, 2014, the fourth in 2011. However, the music of Alfred Janson, Knut Vaage, Maja Ratkje and Jan Erik Mikalsen also represents different generations and traditions. The last two composers are perhaps closest together, but at the same time have gone down different educational routes in, respectively, Oslo and Bergen. To juxtapose these works is thus both justified and interesting as a picture of a period. The works also have in common that the orchestra performing them here, Kringkastingsorkestret (Norwegian Radio Orchestra), has commissioned or had a hand in commissioning them all.

In the trumpet concerto called *Variations on variations on a Norwegian folktune*, Alfred Janson makes no attempt to hide a strong and continuous inspiration from Edvard Grieg's variations for piano, *Ballade in G minor*

(1875-76), which itself reworks a Norwegian folksong. The melody, "The Norwegian Peasantry", was noted down by L.M. Lindeman in Valdres and published in the collection *Old and New Norwegian Mountain Melodies* in 1858, but has also been traced back even further to German hymns of the 1500s.

Alfred Janson himself is both composer and an improvising musician, so the choice of the variation form connects these two practices. The trumpet concerto is dedicated to "Edvard Grieg and my piano-playing mother, in the hope of forgiveness". The need for forgiveness is presumably because of the way the piece works with style and genre. The basic contemplative, melancholy atmosphere in Edvard Grieg's *Ballade*, which is usually attributed to it being written after the composer had lost both his parents, becomes in Janson's hands a warmer, more relaxed and subtle musical landscape. Perhaps Alfred Janson grew up with the G minor *Ballade* around him. At any rate, the trumpet concerto approaches the ballade as music the composer knows in and out, and can twist and turn with tools from jazz, corresponding to how the *ballade* in its time was spun out from the folk tune.

All the variations are notated and the music is clearly through-composed, but both in sound and harmony it is drawn towards the improvisatory.

The upper strings play without vibrato, the harmony moves in blocks, and the melodic lines play with syncopations and off beats. The concerto was written for the trumpet player Tine Thing Helseth.

New music often ends up in the place of the overture in orchestral programmes, alone against the core repertoire and with the expectation of a powerful opening. This can be regarded as a limitation, however Vaage and Ratkje ponder the question critically and creatively in their works.

Vaage comments on it both in choice of material and form. *Mylder* (Multitude) has the subtitle “2011 overture fragment”. The work, moreover, does not exist alone on the composer’s part. It has a sibling, *Mylder 2*, a shorter version which is not on this record. Both were written for a concert to mark the 250th anniversary of the Aula in Oslo University. The concert opened with *Mylder* and closed with *Mylder 2*. The overture was, therefore, not only an opening, but also a framework. According to the composer, the subtitle “2011 overture fragment” was not a number, nor even just a year number. Many of the fragments are long enough to be called quotations, and it is possible to recognise several, but at the same time they are so short that the point apparently is that we should not wonder too much where they come from. The fragments are cut partly from historic orchestral

overtures, partly from the composer’s own works. The catalogue comes to mind as a form. However, the music alternates between faster moving stretches and slower, kaleidoscopic sweeps, before it suddenly spins away on material that is picked out. In some places the patchwork opens into concise passages, but the main impression is precisely a multitude, or perhaps a sort of orchestral tradition in a hectic revue, a symphonic internet that rarely opens for depth, a surface that seems familiar – but with short time frames expressing a restlessness.

Maja S.K. Ratkje takes seriously the idea that an overture should point forward – but perhaps in a different way from the expected. *Paragraf 112* was commissioned for a national orchestral relay to mark the 200th anniversary in 2014 of Norway’s Constitution. Each of the orchestras in seven Norwegian towns put together its own programme, and all the concerts were to open with Ratkje’s work. It was referred to in advance as a fanfare. However, it acquired the title *Paragraf 112*, which is also the paragraph in the Constitution dealing with the environment. The text of the article is quoted in the score and says, amongst other things, that citizens have the right to “a natural environment whose productivity and diversity are maintained”. As a future prospect we know that that does not necessarily give cause for rejoicing. In other words, when performed in an overture’s place,

Ratkje's work digs at both how far the constitutional anniversary should be a celebration and at conventions of how an orchestral concert is constructed. *Paragraf 112* does not start as one could expect from a fanfare. It opens with the sound of a slowly falling chain reverberating in a kettledrum. The music grows like a kind of extension and enlarging of this subdued and questioning, but also fluctuating sound – inspired by a different quotation technique, that of electro-acoustic music. The orchestra's usual sound palette is extended with precise noise and woodwind sounds, vibrato techniques and additional material in the percussion. This establishes a vulnerable openness. It is as if the work forces us to stop and listen. Gradually the intensity increases, and the vulnerable becomes darker and more dangerous. At one point a short, tonal figure is heard on harp and cellos, which resembles the main "walking" theme in Edvard Grieg's Lyric Piece *Vektersang* (Watchman's Song) – potentially a rather unequivocal warning. The ending is left open – the future is up to us.

The work *Songr* by Jan Erik Mikalsen opens a sonic world that is related to Ratkje's, but more orchestral and painted with broader brush-strokes. The title *Songr* is an Old Norse word for song, which can be broadened to mean music. In the first, distorted sounds, however, it is as if the music is dried up and broken. At the

same time the music has a light in it that carries the motion further. Even though the work quickly swells out into symphonic proportions, where the percussion and low bass instruments are used dramatically for all they are worth, we never lose contact with the delicate opening. A harp tuned in quarter-tones, two violins tuned down a quarter tone and a Hardanger fiddle with open sympathetic strings are among the additions that completely displace a conventional orchestral sound. Between large-scale outbursts, this distorted string trio regularly peeps out, repeating a surprising chord sequence. The work oscillates between these two borders: large-scale orchestral uproar and distorted, three-part echoes. Each in its separate way emphasises the orchestra as a collective. The music moves between broad landscapes and tiny details with an almost film-music-like flexibility, at the same time as the filigree-like sounds of the individual instruments provide an effective dramatic opposition. In the middle section three slide-whistles take up the sea-sick chorale. Then the orchestra really gets to open out, before the third section returns to a distorted zero point, creating a clear ternary form. The polyphony, the sliding pedal notes, the chord sequence and the Hardanger fiddle being invited in, can lead the mind towards Norwegian traditional music. If so, the large explosions could perhaps be a kind of decelerated dance rhythm. At the same time the

associations with a basically solid music that systematically destroys itself, are even stronger.

In four different ways, therefore, all the works on this recording are in dialogue both with existing music and with a music history that connects them. In some places the quotations open a door to something Norwegian; at other places they put the idea of a national music into perspective.

Alfred Janson (b. 1937) began playing the accordion at the age of twelve, received piano lessons from his mother, and made his debut as a classical pianist in 1962. He developed an interest for jazz early on, and from the end of the 1950s he worked closely with the renowned Norwegian singer Nora Brockstedt as an accompanist. After his piano debut he has touched on several genres as a composer, and has drawn extensively on elements from jazz, particularly timbre and improvisation, even when writing within the framework of international modernism.

Janson's diverse work as a composer and musician, and his crossing over of different genres and musical expressions, everything from pop to contemporary music, classical and jazz, has made him a central figure in Norwegian musical life since the 1960s and an innovator in the Nordic musical scene.

Alfred Janson (f. 1937) begynte å spille trekkspill i 12-årsalderen, fikk klaverundervisning av sin mor, og debuterte som klassisk pianist i 1962. Han utviklet tidlig en interesse for jazz, og fra slutten av 1950-årene samarbeidet han tett med blant andre Nora Brockstedt som hennes akkompagnatør. Etter sin klaverdebut har han som komponist beveget seg innom flere sjangre og har i stor grad inkludert jazzelementer i sine verker, selv når han skriver innen den internasjonale modernismens rammer.

Jansons mangfoldige virke som komponist og utøvende musiker, på tvers av ulike sjangre og stilarter, har gjort han til en sentral skikkelse i norsk musikkliv siden 1960-årene og en nyskaper innen det nordiske musikkmiljøet. Hans orkesterverk Nasjonalsang, bestilt av foreningen Ny Musikk, fikk både Kritikerprisen og prisen for årets verk.

Photo: Eirik Slyngstad

Jan Erik Mikalsen (b. 1979) currently lives in Oslo, Norway. He has studied at the Grieg Academy in Bergen, Norway and at the Royal Danish Music Academy in Copenhagen, Denmark. He has had a number of pieces performed by orchestras, including world premieres and commissions performed by the Bergen Philharmonic Orchestra, Norwegian Radio Orchestra, Stavanger Symphony Orchestra, Oslo Sinfonietta, Bodø Sinfonietta, Orkester Norden, Thomas Bloch, Quartet Artis Vienna, Reykjavik Chamber Orchestra, Björn Nyman and Norrköping Symphony Orchestra.

In 2006 Mikalsen released, with three other Norwegian composers, the CD *Lights Out* with the Norwegian Radio Orchestra. In 2010 the piece *Angel Stories* was released on the album *The Blank Spaces* with pianist Kristian Lindberg. He has been performed at festivals such as Presencés Festival, Ultima Festival, Pablo Casals Festival, Casa da Musica, UNM, Nordic Music Days, Høstutstillingen and Momentum Nordic festival.

.....

Jan Erik Mikalsen (f. 1979) er for tiden bosatt i Oslo. Han har studert ved Griegakademiet i Bergen og ved Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i København. Han har hatt en rekke stykker fremført av orkestre, inkludert verdenspremierer av Tokyo Filharmoniske Orkester, Oslo Filharmoniske Orkester, Bergen Filharmoniske Orkester, Kringkastingsorkestret, Stavanger Symfoniorkester, Oslo Sinfonietta, Bodø Sinfonietta, Norrköping Symfoniorkester, Thomas Bloch, Quartet Artis Wien og Reykjavik Chamber Orchestra,

I 2006 ga Mikalsen, sammen med tre andre norske komponister, ut CDen *Lights Out* med Kringkastingsorkestret. I 2010 ble stykket *Angel Stories* utgitt på albumet *The Blank Spaces* med pianist Kristian Lindberg. Jan Erik Mikalsen er blitt fremført ved festivaler som Presencés Festival, Ultima, Pablo Casals Festival, Casa da Musica, UNM, Nordic Music Days, Høstutstillingen og Momentum Nordic festival.

www.janerikmikalsen.no

Maja Solveig Kjelstrup Ratkje (b. 1973, Trondheim) is a composer and performer with a background from the Norwegian State Academy of Music in Oslo. Her music is performed worldwide by performers such as Ensemble Intercontemporain, Klangforum Wien, Oslo Sinfonietta, The Norwegian Radio Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Fretwork, Cikada, Mivos and Bozzini String Quartets. Portrait concerts with her music has been heard in Toronto and Vienna, and she has been composer in residence at festivals like Other Minds in San Francisco, Trondheim Chamber Music Festival, Avanti! Summer Festival and Huddersfield Contemporary Music Festival.

Ratkje has received awards such as the International Rostrum of Composers in Paris, the Norwegian Edvard Prize, second prize at the Russolo Foundation, and was the first composer ever to receive the Norwegian Arne Nordheim prize. In 2013

she was nominated for the Nordic Council Music Prize for her vocal work. She has released records on several labels, such as Tzadik, Rune Grammofon, 2L, ECM and Important Records.

Maja Solveig Kjelstrup Ratkje (f. 1973, Trondheim) er komponist og utøver. Hennes musikk er fremført av de aller fleste norske orkestre og sinfoniettaer, samt utøvere som Ensemble Intercontemporain, Klangforum Wien, Fretwork, BBC Scottish Symphony Orchestra, Avanti!, Arve Tellefsen, Trondheim Voices, Det Norske Jentekor, Vertavo, Engegårdkviartetten, Bozzini-kvartetten og Cikada. Hun har blitt portrettert med konserter i Wien Konzerthaus og i regi av Kanadisk Radio i Toronto, vært profilert komponist under Other Minds i San Francisco, og vært festivalkomponist under Trondheim Kammermusikkfestival, Nordland Musikkfestuke, Avanti! Summer Festival i Finland og ved HCMF i Huddersfield.

Ratkje har vært nominert til Nordisk Råds musikkpris for sin stemmebruk og mottatt Rolf Gammeling-prisen for deltakelse på over 100 plateutgivelser. Hun var også første komponist til å motta Arne Nordheims komponistpris i 2001. Hennes portrettplate *River Mouth Echoes* ble i 2008 utgitt på John Zorns plateselskap Tzadik, og hun har gitt ut plater på Rune Grammofon, 2L, ECM, Kontrans og Important Records. I tillegg har hun skrevet om musikk for Morgenbladet og gitt ut boken *Eksperimentell kvinneglam* på Aschehoug.

www.ratkje.no

Photo: Morten Krogvold

Knut Vaage (b. 1961) lives in Bergen where he works as a composer. He graduated as a pianist and composer from the Grieg Academy in Bergen, and has served as a board member of the composers' group Ny Musikk, the Norwegian branch of ISCM, and the Norwegian Society of Composers. Vaage has worked in different styles of music, though concentrating on improvised and contemporary music. Many of Vaage's projects have investigated the boundaries between improvisation and composed music, particularly in the trio JKL, as well as an acoustic/electronic hybrid-sound.

Vaage's production ranges from symphonic works and opera to solo pieces. His music is frequently performed at concerts and festivals in Norway and abroad. Vaage's orchestral works include *Hidden Songs*, commissioned and premiered by the Stavanger Symphony Orchestra; *Chaconne, Gardens of Hokkaido* and *Tjat*, premiered by the Bergen Philharmonic Orchestra; *Reflex*, premiered by the Orkester Norden; *Cyclops*, premiered by the Trondheim Symphony Orchestra; *Rite*, premiered by the Norwegian Radio Orchestra; *Futurasjon* for orchestra and electronics, premiered by Bergen Philharmonic Orchestra. Vaage has also written a number of vocal works and works for the stage.

Knut Vaage (f. 1961) er bosatt i Bergen hvor han livnærer seg som komponist. Han er utdannet i klaver og komposisjon ved Griegakademiet i Bergen, vært styremedlem i Norsk Komponistforening, samt leder for Ny Musikk avd. Bergen, for Autumnale-festivalen og for konsertserien Avgarde i samme by. Vaage har vært aktiv innenfor en rekke stilarter med hovedvekt på improvisasjon og samtidsmusikk. I flere prosjekter har han utforsket grensene mellom improvisasjon og komposisjon, blant annet i trioen JKL, og utviklingen av et hybrid akustisk/elektronisk lydbilde er et viktig tema i hans musikk.

Vaages produksjon spanner fra symfoniske verk og opera til solostykker, og hans musikk blir hyppig fremført på konserter og festivaler i inn- og utland. Av Vaages orkesterverker kan nevnes *Skjulte sanger*, bestilt og urframført av Stavanger Symfoniorkester; *Chaconne, Hokkaidos hagar* og *Tjat*, urframført av Bergen Filharmoniske Orkester; *Refleks*, urframført av Orkester Norden; *Kyklop*, urframført av Trondheim Symfoniorkester; *Rite*, urframført av KORK; *Futurasjon* (for orkester og elektronikk), urframført av Bergen Filharmoniske Orkester og Ed Gardner. Vaage har også skrevet flere vokalverk og verk for scenen.

www.knutvaage.com

Sitater og motstemmer

AV HILD BORCHGREVINK

Til tross for at Norge har hatt symfoniorkestre like lenge som symfonien har eksistert, er katalogen over norske orkesterverk nokså oversiktlig. Kanskje bidro både samfunnsstrukturer og en rik folkemusikktradisjon til at Edvard Grieg og hans samtidige skrev miniatyrer, rapsodier og scenemusikk oftere enn de gav seg i kast med større symfonisk arkitektur.

Men repertoaret vokser. Tre av verkene på denne innspillingen er skrevet i samme år, 2014, det fjerde i 2011. Likevel må musikken til Alfred Janson, Knut Vaage, Maja Ratkje og Jan Erik Mikalsen sies å representere ulike generasjoner og tradisjoner. De to sistnevnte komponistene står hverandre kanskje nærmest, men har samtidig gått forskjellige utdanningsløp, henholdsvis i Oslo og i Bergen. Å stille disse verkene ved siden av hverandre er dermed både berettiget og interessant som tidsbilde. Verkene har også til felles at orkesteret som spiller dem, Kringkastingsorkesteret, har bestilt eller vært med på å bestille alle.

I trompetkonserten *Variasjoner over variasjoner over en norsk folketone* gjør Alfred Janson ingen forsøk på å skjule en sterk og gjennomgående inspirasjon fra Edvard Griegs variasjonsverk for klaver, *Ballade i g-moll* (1875-76), som igjen bearbeider en norsk folketone. Melodien, «Den nordlandske bondestand», ble nedtegnet av L.M. Lindeman i Valdres og publisert i samlingen *Ældre og nyere norske Fjeldmelodier* i

1858, men har også røtter enda lengre tilbake til tyske salmer på 1500-tallet.

Alfred Janson er selv både komponist og improviserende musiker, så valget av variasjonsformen er nærliggende og knytter disse to praksisene sammen. Trompetkonserten er tilegnet «Edvard Grieg og min pianospillende mor, med håp om tilgivelse». Behovet for tilgivelse er antakelig knyttet til hvordan verket arbeider med stil og sjanger. Den kontemplative, melankolske grunnstemningen i Edvard Griegs *ballade*, som vanligvis knyttes til at den er skrevet like etter at komponisten mistet foreldrene sine, blir i Jansons hender til et varmere, mer tilbakelent og underfundig musikalsk landskap. Kanskje er Alfred Janson vokst opp med g-moll-balladen rundt seg. Trompetkonserten nærmer seg i alle fall balladen som en musikk komponisten kjenner ut og inn og kan vri og vende på med verktøy fra jazzen, tilsvarende hvordan *balladen* i sin tid spant videre på folketonen. Alle variasjoner er notert, og musikken er tydelig gjennomkomponert, men både klanglig og harmonisk trekkes den mot det improviserte. De øverste strykerne spiller uten vibrato, harmonikken beveger seg i blokker og melodisk lekes det med synkoper og etterslag. Konserten er skrevet til trompetisten Tine Thing Helseth.

Nyskrevet musikk havner ofte på ouvertyrens plass i orkesterprogrammer, alene mot kjernerepertoaret og med forventning om å åpne

med fynd og klem. En slik kontekst kan oppleves som en begrensning, men verkene til komponistene Vaage og Ratkje bruker den kritisk og kreativt.

Vaage kommenterer det både i valg av materiale og form. *Mylder* har undertittelen «2011 ouvertyrefragment». Verket står dessuten ikke alene fra komponistens side. Det har et søsken, *Mylder 2*, en kortere versjon som ikke er med på denne platen. Begge ble skrevet til en konsert som markerte at Universitetets aula i Oslo fylte 250 år. Konserten åpnet med *Mylder* og ble avsluttet med *Mylder 2*. Ouvertyren var altså ikke bare en åpning, men også en ramme. I følge komponisten er undertittelen «2011 ouvertyrefragment» ikke et antall, men heller ikke bare et årstall. Mange av fragmentene er lange nok til å bli kalt sitater, og flere er mulige å kjenne igjen, men de er samtidig så korte at poenget åpenbart ikke er at vi skal lure for mye på hvor de kommer fra. Fragmentene er dels sakset fra historiske orkesterouvertyrer, dels fra komponistens egen produksjon. Det er nærliggende å tenke på katalogen som form. Men musikken veksler mellom raskere transportetapper og langsommere, kaleidoskopiske sveip, før den etter hvert selv spinner videre på materiale som er plukket opp. Enkelte steder åpner lappeteppet seg i pregnante passasjer, men hovedinntrykket er nettopp et mylder, eller en slags orkestertradisjon i hektisk revy, et symfonisk internett som sjelden åpner for å gå i dybden, en

overflate som virker kjent, men der de korte tidsvinduene uttrykker en rastløshet.

Maja S. K. Ratkje tar på alvor at en ouvertyre skal peke inn i fremtiden – men kanskje på en annen måte enn det var forventet. *Paragraf 112* ble bestilt til en nasjonal orkesterstafett som skulle markere 200-årsjubileet for Norges grunnlov i 2014. Orkestre i syv norske byer satte sammen hvert sitt program, og alle konserter åpnet med Ratkjes verk. På forhånd ble det omtalt som en fanfare. Verket fikk imidlertid tittelen *Paragraf 112*, som også kalles miljøparagrafen i Grunnloven. Lovteksten er sitert i partituret og forteller blant annet om borgernes rett til «en natur der produksjonsevne og mangfold bevares.» Som fremtidsutsikt vet vi at det ikke nødvendigvis gir grunn til jubel. Framført på ouvertyrens plass pirker Ratkjes verk med andre ord både i hvorvidt grunnlovsjubileet bare bør være en feiring og i konvensjoner for hvordan en orkesterkonsert er bygget opp. *Paragraf 112* begynner i alle fall ikke som det kunne forventes av en fanfare. Det åpner med lyden av en langsomt fallende kjetting som gir resonans i en pauke. Musikken vokser frem som en slags utstrekning og forstørrelse av denne lavmælte og spørrende, men også ustabile lyden – inspirert av en annen sitateteknikk, den elektroakustiske musikkens. Orkesterets ordinære klangpalett utvides med presise støy- og blåselyder, vibratoteknikker og tilleggsmaterialer i slagverk. Det etablerer en sårbar åpenhet, som om verket tvinger oss til å

stanse opp og lytte. Etter hvert stiger intensiteten gradvis og det sårbare blir mørkere og farligere. På et tidspunkt høres en kort, tonal figur i harpe og cello som ligner det gående hovedtemaet i Edvard Griegs lyriske stykke *Vektersang* – i tilfelle en betimelig advarsel. Det hele slutter åpent og mer håpefullt – fremtiden er opp til oss.

Verket *Songr* av Jan Erik Mikalsen åpner en klangverden som er i slekt med Ratkjens, men mer orkestral og malt med bredere penselstrøk. Tittelen *Songr* er et norrønt ord for sang som også kan utvides til å bety musikk. I de første, skjeve klangene er det imidlertid som om musikken er tørket inn og knust. Samtidig har den et lys i seg som bærer forløpet videre. Selv om verket raskt sveller ut i symfoniske dimensjoner der slagverk og dype bassinstrumenter brukes dramatisk for hva de er verdt, mister vi aldri kontakten med den skjøre åpningen. En kvarttonestemt harpe, to fioliner stemt ned en kvarttone og en hardingfele med åpne understrenger er blant utvidelsene som presist forskyver en konvensjonell orkesterklang. Mellom stort anlagte utbrudd kikker denne skjeve stryketrioen jevnlig frem og gjentar en undrende akkordrekke. Verket pendler mellom disse to ytterkantene: store orkesterbrøl og skjøre, trestemte ekko. Begge fremhever på hver sin måte orkesteret som kollektiv. Musikken beveger seg mellom store landskap og ørsmå detaljer med en nesten filmmusikalsk smidighet, samtidig som det filigransaktige klangerbeidet i

enkeltinstrumenter gir den effektive dramaturgien motstand. I midtdelen plukker tre slidefløyter opp den sjøsyke koralen. Så får orkesteret virkelig brette seg ut, før tredje del vender tilbake til et skjørt nullpunkt og lager en tydelig tredelt form. Både det flerstemte, de glidende bordunene og det at hardingfela er invitert inn, kan lede tankene til norsk tradisjonsmusikk. I så fall kunne de store eksplosjonene kanskje høres som en slags nedbremsede danserytmer. Samtidig er assosiasjonene til en i utgangspunktet solid musikk som systematisk ødelegger seg selv, vel så sterke.

På fire veldig forskjellige måter går altså verkene på denne platen i dialog både med eksisterende musikk og med en musikkhistorie som knytter dem sammen. Noen steder åpner sitater en dør til det norske, andre steder setter de ideen om en nasjonal musikk i perspektiv.

Tine Thing Helseth (b. 1987) started to play the trumpet at the age of seven, and is one of today's leading trumpet soloists. She has acquired an impressive merit list including performances at several European festivals and engagements such as her debut at the BBC Proms in Royal Albert Hall and London's Wigmore Hall, and performances with the London Philharmonic Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Bergen and Copenhagen Philharmonic orchestras and Gothenburg Symphony Orchestra.

Helseth's recent engagements include performances with the Belgrade and Helsinki Philharmonic orchestras, NDR Radio Philharmonic Hanover and Dresdner Kapellsolisten. She has been Artist in Residence at the Bodensee Festival, and has curated Manchester Camerata's UpClose series. In addition,

she also curates her own festival, Tine@Munch, which was launched in 2013 in celebration of the 150th anniversary of Edvard Munch.

In recognition of her outstanding performing abilities, Helseth has been the recipient of various awards including "Newcomer of the year" at the 2013 Echo Klassik Awards, the 2009 Borletti-Buitoni Trust Felloship and "Newcomer of the year" at the 2007 Norwegian Grammy Awards. She has also received critical acclaim for her recordings. Her debut album with The Norwegian Chamber Orchestra received great reviews internationally, and her release *Mitt Hjerte Alltid Vanker* from 2009 went gold within three weeks. She has later released several successful albums on EMI.

Tine Thing Helseth (f. 1987) begynte å spille trompet syv år gammel og er i dag en av de fremste solister i sin generasjon. Hun har opparbeidet seg en imponerende merittliste som inkluderer opptredener ved en rekke festivaler i Europa, engasjementer som hennes debut ved BBC Proms i Royal Albert Hall og Londons Wigmore Hall, og fremføringer med London Philharmonic Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, Bergen og København Filharmoniske Orkestre, og Göteborg Symfoniorkester.

Hennes senere engasjementer inkluderer fremføringer med Beograd og Helsinki Filharmoniske Orkestre, NDR Radio Philharmonic Hanover og Dresdner Kapellsolisten. Hun har også vært Artist

in Residence ved Bodensee Festival, og hun har vært kurator ved Manchester Camerata's UpClose-serie. I tillegg er Tine også kurator ved sin egen festival, Tine@Munch, som ble lansert i 2013 i forbindelse med 150-årsjubileet til Edvard Munch.

Helseth har mottatt en rekke priser for hennes eksepsjonelle fremføringsevner, inkludert "Newcomer of the year" av Echo Klassik Awards i 2013, Borletti-Buitoni Trust Felloship i 2009 og årets nykommer ved Spellemann i 2007, og hun har fått stor oppmerksomhet for sine utgivelser. Helseths debutalbum med Det Norske Kammerorkester fikk en rekke strålende anmeldelser i internasjonal presse, og hennes utgivelse *Mitt Hjerte Alltid Vanker* fra 2009 solgte til 'gull' i løpet av tre uker. Hun har senere utgitt en rekke suksessfulle album for EMI.

www.tinethinghelseth.com

.....

Photo: Helene Ulrichsen/NRK

Grammy-nominated and Emmy Award-winning conductor **Miguel Harth-Bedoya** is currently Chief Conductor of the Norwegian Radio Orchestra in Oslo and in his seventeenth season as Music Director of the Fort Worth Symphony Orchestra. Born and raised in Peru, Harth-Bedoya received his Bachelor of Music degree from the Curtis Institute of Music and Master of Music degree from The Julliard School. Winner of the 2002 Seaver/NEA Conductors Award, Harth-Bedoya was previously Assistant Conductor of the New York Philharmonic and Associate Conductor of the Los Angeles Philharmonic, and has also served as Music Director of the Auckland Philharmonia, Eugene Symphony, Lima Philharmonic and the New York Youth Symphony at Carnegie Hall.

Harth-Bedoya has conducted the upper level of American orchestras, and frequently returns as a guest conductor for the Los Angeles Philharmonic. He nurtures a number of close relationships, and is a frequent guest, with orchestras worldwide. Noteworthy European performances have included collaborations with soprano Renée Fleming and tenor Juan Diego Flórez.

Harth-Bedoya is the Founder and Artistic Director of *Camino del Inka*, a non-profit organization dedicated to discovering, preserving and disseminating the rich musical legacy of the Americas, as well as an active recording artist. He has released several albums on labels such as Harmonia Mundi, including his 2016-recording with works of Lutoslawski and Brahms, Avie and Deutsche Grammophon. Since his accession as Chief Conductor of the Norwegian Radio Orchestra he has developed a strong passion for the rich musical legacy of Norway.

.....

Miguel Harth-Bedoya er sjefdirigent ved Kringkastingsorkesteret og går inn i sin syttende sesong som Music Director ved Fort Worth Symphony Orchestra. Han er født og oppvokst i Peru, mottok sin musikkfaglige utdanning ved Curtis Institute of Music of The Julliard School, og har mottatt Seaver/NEA Conductors Award i 2002 og en Emmy Award, samt vært Grammy-nominert. Harth-Bedoya har tidligere vært Assistant Conductor ved New York Philharmonic og Associate Conductor ved Los Angeles Philharmonic, og har fungert som Music Director ved Auckland Philharmonia, Eugene Symphony, Lima Philharmonic og New York Youth Symphony ved Carnegie Hall.

Harth-Bedoya har dirigert amerikanske orkestre i det øverste sjiktet, og er jevnlig gjestedirigent ved Los Angeles Philharmonic. Han vedlikeholder en rekke nære forhold til, og gjester ofte, orkestre verden over. Betydelige europeiske fremføringer inkluderer samarbeid med sopran Renée Fleming og tenor Juan Diego Flórez.

Harth-Bedoya er grunnlegger og kunstnerisk leder ved *Camino del Inka*, en ikke-kommersiell organisasjon dedikert til oppdagelsen, bevaringen og spredningen av amerikansk musikk, i tillegg til å være en aktiv innspillingsartist. Han har utgitt en rekke album på selskaper som Harmonia Mundi, inkludert hans siste med verker av Lutoslawski og Brahms, Avie og Deutsche Grammophon. Siden sin tiltredelse som sjefdirigent for Kringkastingsorkestret har han utviklet en sterk lidenskap for den norske musikkarven.

www.miguelharth-bedoya.com

Founded in 1946, the **Norwegian Radio Orchestra** is today regarded with a unique combination of respect and affection by its public. The orchestra's repertoire is exceptionally wide, ranging from baroque, classical and contemporary to jazz, pop and rock. The Norwegian Radio Orchestra meets its audience at many different venues and central for the orchestra philosophy are concepts like play, curiosity and flexibility. The orchestra has enjoyed enormous success over the past years, harvesting critical acclaim, and has a pivotal role in Norwegian music as it represents a versatility that is unique in Norway. In the past years the orchestra has collaborated with first class musicians and conductors from all over the world, as well as having the privilege of performing every year at the Nobel Peace Prize Concert. From fall 2013, Miguel Harth-Bedoya is the orchestra's chief conductor, a conductor with many exciting projects and a large international footprint.

.....

Kringkastingsorkestret er Hele landets orkester, med en helt spesiell plass i hjertet til musikkelskende nordmenn. Som et medieorkester med et svært allsidig repertoar, er det sannsynligvis det norske orkesteret man hører aller oftest, på konsert - eller kringkastet gjennom en av NRKs kanaler. Øivind Bergh var Kringkastingsorkestrets dirigent fra starten i 1946. Han ledet orkesteret i en rekke folkekjære programmer fra NRKs Store studio, og la dermed grunnlaget for orkesterets popularitet. Kringkastingsorkestret har alltid vært et fleksibelt orkester. De spiller alt fra det symfoniske standardrepertoaret og samtidsmusikk, til pop, rock, jazz og folkemusikk, i samarbeid med populære artister og musikere fra inn- og utland. Orkesteret er i dag fylt med de beste blant klassiske instrumentalister, musikere som setter allsidighet og lekenhet høyt, og med en sterk uvilje mot å dele musikken inn i låser. All musikk skal fremføres med samme høye kvalitet og engasjement. Fra høsten 2013 er den internasjonalt renommerte Miguel Harth-Bedoya Kringkastingsorkestrets sjefdirigent.

www.nrk.no/kork/

Recorded in Store Studio, Oslo, during concerts and recording sessions autumn 2016

Producer and editor: Geoff Miles

Engineers: Jan-Erik Tørmoen, Øystein Nordengen,
Øystein Halvorsen, Terje Hellem and Per Arne Flø

Liner notes: Hild Borchgrevink

Translations: Beryl Foster

Cover photo: Anne Liv Ekroll/NRK

Cover design: Martin Kvamme

All scores are available from NB noter noter@nb.no

ACD5096

© 2017 Kringkastingsorkestret / NRK

© 2017 Grappa Musikkforlag AS

All trademarks and logos are protected.

All rights of the producer and of the owner
of the work reproduced reserved. Unauthorized
copying, hiring, lending, public performance
and broadcasting of this record prohibited.

ISRC: NOLFA1796010-060

ALFRED JANSON
1 VARIATIONS OVER VARIATIONS
OVER A NORWEGIAN FOLK TUNE* 20:16

JAN ERIK MIKALSEN
2-4 SONGR FOR ORCHESTRA 22:36

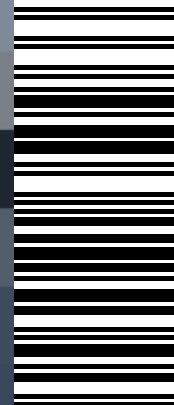
KNUT VAAGE
5 MYLDER 11:39

MAJA S. K. RATKJE
6 PARAGRAF 112 06:24

NORWEGIAN RADIO ORCHESTRA
MIGUEL HARTH-BEDOYA

*TINE THING HELSETH, TRUMPET

© 2017 Kringkastingsorkestret / NRK © 2017 Grappa Musikkforlag AS
ISRC: NOLFA1796010-060 · ACD5096 Stereo · TT: 60:55

7044581350966